

Книга Даниїла — Номер сто п'ятдесят

Тлумачення 37-го розділу книги Єзекїїля та його значення для останніх днів

Jeff Pippenger
2024-03-21

Після того, як Єзекїїль описує процес об'єднання двох народів в один, він далі зазначає, що народом правитиме цар Давид, що він укладе з ними завіт і що Його скинія буде з ними.

І більше не будуть вони занечищувати себе своїми ідолами, ані своїми гидотами, ані жодним із своїх переступів; але Я визволю їх із усіх їхніх осель, у яких вони згрішили, і очишу їх; і вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом. А Давид, Мій слуга, буде царем над ними; і всі вони матимуть одного пастиря; і вони ходитимуть у Моїх присудах, і Мої постанови пильнуватимуть і виконуватимуть. І будуть вони жити на землі, яку Я дав Якову, Моєму слугі, де мешкали ваші батьки; і будуть жити на ній — вони, і їхні діти, і діти їхніх дітей — повіки; а Мій слуга Давид буде їхнім князем навіки. І укладу з ними заповіт миру; це буде вічний заповіт із ними; і Я їх оселю та розмножу, і поставлю Моє святилище посеред них навіки. І Моя скинія буде з ними; так, Я буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом. І пізнають народи, що Я, Господь, освячую Ізраїля, коли Моє святилище буде посеред них навіки. Єзекїїль 37:23–28.

Тридцять сьомий розділ книги Єзекїїля містить дуже детальний виклад запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Дві палиці мають стати одним народом, коли божественне поєднається з людським; і над ними буде цар. Цей один народ — Божа церква останніх днів, яка становить сто сорок чотири тисячі. Дві палиці — це два періоди розсіяння для північного й південного царств Ізраїлю. Ці дві палиці — це ті, кого Павло називає «тілом», водночас означуючи Христа як «голову» цього тіла. Єзекїїль ототожнює павлову «голову» з «царем Давидом», а «тіло» — з «одним народом».

У вістці, даній Адвентизму 1856 року, як це відображено в незавершеній серії про «сім часів» Хірама Едсона 1856 року, Едсон посилається на пророцтво сьомого розділу книги Ісаї про шістьдесят п'ять років як на біблійну точку відліку для початкових моментів обох періодів «семи часів». Часове пророцтво на шістьдесят п'ять років поставлене в загадковому контексті, подібно до уривків у книзі Об'явлення, де сказано: «Хто має вуха, нехай чує». Якщо маєш очі, здатні сприймати, і вуха, здатні розуміти, то в тому уривку є щось вельми дивовижне.

Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Рецін; і за шістьдесят і п'ять років Єфраїм буде розбитий так, що не буде народом. А головою Єфраїма є Самарія, а головою Самарії — син Ремалії. Якщо не повірите, то не встоїте. Ісаїя 7:8, 9.

Шістьдесятип'ятирічне пророцтво почалося у 742 р. до н. е., і в межах тих шістьдесяти п'яти років, через дев'ятнадцять років, у 723 р. до н. е., північне царство Ізраїля було відведене в

полон Асирією, а коли ті роки завершилися у 677 р. до н. е., Манасія був узятий у полон Вавилоном. Ті шістьдесят п'ять років також були відображені в сповненнях кінця розсіянь двох народів, яким в оповіді Єзекіїля судилося стати однією палицею. Вони позначили, відповідно, 1798, 1844 та 1863 роки. У віршах, що визначають звістку, відкинута 1863 року, є особливе пророче одкровення, в якому це пророцтво викладене.

Йдеться про одкровення, що «голова» держави — її столиця, а «голова» столиці — цар. Воно наводить двох свідків цього одкровення, а потім завершує усе пророцтво й одкровення загадкою: «Якщо ви не будете вірити, то безперечно не будете утверджені». Якщо ви не вірите, що цар є головою, а голова — це столиця, то ви не будете утверджені.

Нація Єзекіїля, утворена шляхом з'єднання двох палиць північного та південного царств, повинна була мати царя, який є головою, який є столицею нації. Увесь уривок у Єзекіїля говорить про пророчі характеристики запечатання ста сорока чотирьох тисяч, що репрезентує поєднання Божества з людством у період звучання сьомої сурми ісламу третього горя.

Дні звучання сьомої сурми, про які йдеться в десятому розділі Об'явлення, почалися тоді, коли мало бути «часу вже не буде», тобто 22 жовтня 1844 року, коли прийшов третій ангел. Тоді Іван пережив гіркоту тієї дати, і там же йому було сказано виміряти храм, але опустити розповідь про тисячу двісті шістьдесят років потоптання святині та війська, бо той період було віддано язичникам.

І ангел, якого я бачив стояти на морі й на землі, підняв свою руку до неба і присягнув Тим, Хто живе навіки віків, Хто створив небо і все, що в ньому, і землю і все, що на ній, і море і все, що в ньому, що часу вже не буде; але у днях голосу сьомого ангела, коли він почне сурмити, довершиться Божа таємниця, як Він сповістив Своїм рабам, пророкам. І голос, який я чув з неба, знову промовив до мене й сказав: Іди, візьми розгорнуту книжечку з руки ангела, що стоїть на морі й на землі.

І я підійшов до ангела й сказав йому: Дай мені книжечку. А він сказав мені: Візьми її та з'їж; і вона огірчить твою утробу, але в устах твоїх буде солодка, як мед. І я взяв книжечку з руки ангела та з'їв її; і в устах моїх вона була солодка, як мед; але, як тільки я її з'їв, утроба моя огірчилася. І він сказав мені: Тобі належить знову пророкувати перед багатьма народами, і племенами, і мовами, і царями. І була дана мені тростина, подібна до жезла; і став ангел, кажучи: Устань і виміряй храм Божий, і жертovníк, і тих, що поклоняються в ньому. А двір, що ззовні храму, залиш поза виміром і не вимірюй його; бо його дано язичникам; і святе місто вони топтатимуть сорок два місяці. Об'явлення 10:5–11:2.

Храм, який Іван мав виміряти 22 жовтня 1844 року, був храмом, що мав тих, хто поклоняються «в ньому». Двір слід було залишити осторонь. Храм, який має жертovníк і в якому є ті, хто поклоняються, — це Святе небесної святині. У дворі був жертovníк, але його слід було залишити осторонь, тож єдиним іншим жертovníком у Божій святині є кадильний жертovníк, розташований у Святому. З прибуттям третього ангела в 1844 році, що було

прообразом прибуття третього ангела на початку часу запечатування 11 вересня 2001 року, храм складався лише з двох відділень.

Святе було символом Церкви, яку Павло ототожнює з тілом, а Святеє Святих — символом голови тіла. Святе є символом людства, а Святеє Святих — символом божественності. Жертовник і дим, що піднімався з жертовника та входив у Святеє Святих, символізують місце, де людство поєднувалося з божественністю. Людство може увійти у Святеє Святих лише вірою, але досвід вірних людей перебуває у Святому.

Там вони мають споживати Слово Боже, як це зображено хлібами на столі показних хлібів. Там вони мають світити своїм світлом перед людьми та прославляти свого Отця Небесного, як це зображено семисвічником, який, як нам повідомлено, є образом Церкви. Там вони мають єднатися з Божеством, коли їхні молитви разом із заслугами Христа возносяться до самої присутності Божества.

З 1798 по 1844 рік Архітектор Храму зводив храм людства, який Він мав намір поєднати зі Своім храмом божественності, але людство повстало. Починаючи з 2001 року Він знову зводить храм людства, представлений в образі ста сорока чотирьох тисяч. Згідно з Єзекіїлем, «цар Давид» має царювати над народом, який перетворюється з долини мертвих, сухих лаодикійських кісток на могутнє військо, що підноситься як знамено за недільного закону, який невдовзі настане.

Столичне місто Єрусалим розташовувалося в південному царстві Юди, а народ, цар і столиця уособлюють «голову». Воістину, якщо повірите, будете утвержені. У взаєминах північного й південного царств Юда була «головою», бо саме там була столиця, а Єрусалим — місто, яке Господь обрав, щоб там покласти Своє Ім'я. Північне царство було «тілом». Через відступництво Соломона Господь підняв супротивників проти Соломона. Один із тих супротивників — Єровоам, який став першим царем розділеного північного царства Ізраїля.

І Єровоам, син Навата, єфраїмлянин із Цереди, слуга Соломона, ім'я його матері було Церуя, вдова, — і він підняв руку на царя. І ось причина, через яку він підняв руку на царя: Соломон збудував Міло та полагодив проломи міста Давида, батька свого. А муж Єровоам був муж хоробрий; і, побачивши, що той юнак працьовитий, Соломон поставив його над усією роботою дому Йосипового. І сталося того часу, коли Єровоам виходив із Єрусалима, що пророк Ахія, шілонянин, зустрів його в дорозі; а він був зодягнений у нову одягу, і вони обидва були самі в полі. І Ахія схопив нову одягу, що була на ньому, і роздер її на дванадцять частин. І сказав він до Єровоама: Візьми собі десять частин, бо так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Ось Я вирву царство з руки Соломонової й дам тобі десять племен; (а він матиме одне плем'я заради Мого раба Давида і заради Єрусалима, міста, яке Я вибрав з-поміж усіх племен Ізраїлевих.)

За те, що вони покинули Мене й поклонялися Ашторет, богині сидонян, Хемошу, богу моавитян, і Мілкому, богу синів Аммона, і не ходили Моїми дорогами, щоб чинити те, що праведне в очах Моїх, і берегти Мої постанови та Мої присуди, як чинив Давид, батько його. Та Я не візьму всього царства з його руки; але залишу його правителем по

всі дні життя його заради Давида, Мого слуги, якого Я вибрав, бо він зберіг Мої заповіді та Мої постанови; але Я візьму царство з руки його сина й дам його тобі — десять колін. А синові його Я дам одне коліно, щоб Давид, слуга Мій, мав світильник завжди перед лицем Моїм у Єрусалимі, місті, яке Я вибрав Собі, щоб там покласти Ім'я Моє. 1 Царів 11:26–36.

Народ, що утворився, коли Єзекіїль поєднав два жезли, повинен був мати «Давида» царем, а Давид царював у Єрусалимі, який є столицею, де Бог обрав, щоб там перебувало Його Ім'я. Десять північних племен були символом тіла, а Єрусалим — символом голови. Через гріхи Манасії Юда був відведений у полон до Вавилону у 677 р. до н. е., чим було покладено початок розсіянню на «сім часів» проти південного царства. У той час Господь відкинув Єрусалим.

Проте Господь не відвернувся від лютої великого Свого гніву, яким запалав Його гнів проти Юди через усі зневаги, якими Манасія доводив Його до гніву. І сказав Господь: Я також усуну Юду від лица Мого, як усунув Ізраїля, і відкину це місто Єрусалим, яке Я вибрав, і дім, про який Я сказав: Моє Ім'я буде там. 2 Царів 23:26, 27.

Це було в "домі" в Єрусалимі, де Він вирішив помістити Своє ім'я, і місто та дім були відкинуті, але Захарія дав обітницю, що Господь знову вибере Єрусалим.

Тоді ангел Господній відповів і сказав: О Господи Саваофе, доки Ти не змилосердишся над Єрусалимом і над містами Юди, на які Ти гнівався ці сімдесят років? І Господь відповів ангелові, що говорив зі мною, добрими словами, словами утішливими. Тож ангел, що бесідував зі мною, сказав мені: Клич, кажучи: Так говорить Господь Саваоф: Я ревную про Єрусалим і про Сіон великою ревністю. І Я вельми розгніваний на народи, що живуть у спокої, бо Я був лише трохи розгніваний, а вони посилили лихо. Тому так говорить Господь: Я повернувся до Єрусалима з милостями; дім Мій буде збудований у ньому, говорить Господь Саваоф, і мірильна линва буде простягнена над Єрусалимом.

Ще звіщай, кажучи: Так говорить Господь Саваот: Мої міста від благоденства ще розростуться; і Господь ще потішить Сіон і ще вибере Єрусалим. Тоді я звів очі свої й побачив, і ось — чотири роги. І я сказав Ангелові, що говорив зі мною: Що це? І він відповів мені: Це — роги, які розсіяли Юду, Ізраїля та Єрусалим. І Господь показав мені чотирьох ковалів. Тоді я сказав: Для чого вони прийшли? І він промовив, кажучи: Оце — роги, які розсіяли Юду так, що ніхто не підніс своєї голови; але оці прийшли, щоб налякати їх, щоб скинути роги поган, які піднесли свій ріг над землею Юди, щоб її розсіяти.

Я знову звів очі свої й подивився, і ось муж із мірною линвою в руці своїй. Тоді я сказав: Куди ти йдеш? А він сказав мені: Виміряти Єрусалим, щоб побачити, яка його ширина і яка його довжина. І ось ангел, що говорив зі мною, вийшов, а інший ангел вийшов назустріч йому, і сказав йому: Біжи, промов до цього юнака, кажучи: Єрусалим буде заселений, як поселення без мурів, через безліч людей і худоби в ньому. Бо Я, говорить Господь, буду їй муром огненным навколо і буду славою посеред неї. Гей, гей, виходьте й утікайте з північного краю, говорить Господь, бо як чотири вітри небесні розвіяв Я

вас, говорить Господь. Рятуйся, Сіоне, що мешкаєш у дочці Вавилонській. Бо так говорить Господь Саваот: Після слави Він послав мене до народів, що вас пограбували; бо хто торкається вас, торкається зіниці Його ока.

Бо, ось, Я змахну рукою Моею над ними, і вони стануть здобиччю своїх слуг; і ви пізнаєте, що Господь Саваот послав мене. Співай і радуйся, о, дочко Сіону, бо, ось, Я приходжу й оселюся посеред тебе, говорить Господь. І багато народів того дня приєднаються до Господа і стануть Моїм народом; і Я оселюся посеред тебе, і ти пізнаєш, що Господь Саваот послав мене до тебе. І Господь успадує Юду, частку Свою, на святій землі, і знову вибере Єрусалим. Мовчи, всяка плоть, перед Господом, бо Він піднісся зі святої оселі Своєї. Захарія 1:12–2:13.

Обітниці Господа про те, що Він знову обере Єрусалим, сповнилися, коли давній Ізраїль відбудував Єрусалим після свого полону у Вавилоні, але пророки говорять більше про останні дні, ніж про час, у який вони жили. Господь «піднісся зі Свого святого храму» 22 жовтня 1844 року, коли Він підвівся і перейшов із Святого до Святого Святих, у той час «всяка плоть» мала «замовкнути» перед Господом, бо настав антитиповий День примирення, згідно з Авакумом ДВА-ДВАДЦЯТЬ.

А Господь у святому храмі Своему: нехай мовчить перед Ним уся земля. Авакум 2:20.

У той час Іванові в одинадцятому розділі Об'явлення було сказано виміряти храм; і саме це споглядав Захарія, коли «знову підвів очі й поглянув, і ось чоловік із мірною ливною в руці». Тоді Захарія сказав: «Куди йдеш?» А Іван сказав Захарії: «Щоб виміряти Єрусалим, щоб побачити, якою є його ширина і якою є його довжина». Історія відбудови Єрусалима після сімдесятирічного полону та історія, що почалася 1798 року, але завершилася бунтом, коли 1844 року прийшов третій ангел, обидві вказують на діло, яке розпочалося 11 вересня 2001 року.

Південне царство, місто Єрусалим і цар Давид — це «голова», де має виявитися характер Бога. Північне царство представляє «тіло», і коли Господь постановив знову «змилюватися над Єрусалимом» і «утішити її» та знову «обрати її», Він вказує на запечатання ста сорока чотирьох тисяч, що включає з'єднання мертвих, сухих кісток Лаодикії, а згодом оживлення тих кісток у могутнє військо.

Те діло зображене в тридцять сьомому розділі книги Єзекіїля, і воно представлене північним і південним царствами, що слугують порівнянням ділу виконання завітної обітниці написати Його закон на серцях і в розумах ста сорока чотирьох тисяч. Із двох жезлів один — і тільки один — названий головою, і якщо ти віриш, якщо твої очі можуть бачити, а вуха — розуміти, це означає, що інший жезл є тілом.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

На підвалині, яку Сам Христос заклав, апостоли збудували Божу Церкву. У Писанні образ зведення храму часто використовується, щоб проілюструвати будівництво Церкви. Захарія називає Христа Відростком, який має збудувати храм Господній. Він

говорить про язичників як про тих, що допомагатимуть у праці: 'Ті, що далеко, придуть і будуватимуть у храмі Господньому'; а Ісаїя проголошує: 'Сини чужинців збудують твої мури.' Захарія 6:12, 15; Ісаїя 60:10.

Пишучи про будівництво цього храму, Петро каже: «Пристаюючи до нього, як до каменя живого, хоч людьми відкиненого, але Богом вибраного й дорогоцінного, і ви самі, як живе каміння, збудовуєтесь у духовний дім, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа». 1 Петра 2:4, 5.

У каменоломні юдейського та язичницького світу апостоли трудилися, видобуваючи каміння, щоб покласти його на підвалину. У своєму посланні до віруючих в Ефесі Павло сказав: «Отже, ви вже не чужі й не приходьки, а співгромадяни зі святими і з Божої родини; і збудовані на підвалині апостолів і пророків, де Сам Ісус Христос є наріжним каменем; у Ньому вся будівля, складена до купи, зростає в святий храм у Господі; в Ньому й ви разом будуетесь на оселю Бога Духом». Ефесянам 2:19–22.

А до коринтян він написав: «За Божою благодаттю, що дана мені, як мудрий будівничий, я поклав підвалину, а інший буде на ній. Та нехай кожен зважає, як він буде на ній. Бо іншої підвалини ніхто не може покласти понад ту, що вже покладена, а вона — Ісус Христос. Коли ж хто буде на цій підвалині з золота, срібла, дорогоцінного каміння, дерева, сіна, соломи, — діло кожного стане явним, бо день це виявить, оскільки воно відкривається у вогні; і вогонь випробує діло кожного, яке воно є». 1 Коринтян 3:10–13.

Апостоли будували на певній підвалині, а саме на Скелі Віків. До цієї підвалини вони приносили камені, які видобували зі світу. Не без перешкод трудилися будівничі. Їхню працю надзвичайно ускладнювала протидія ворогів Христа. Їм доводилося боротися з нетерпимістю, упередженням і ненавистю тих, хто будував на хибній підвалині. Багатьох, які трудилися як будівничі церкви, можна уподібнити до будівничих муру за днів Неємії, про яких написано: «Ті, що будували мур, і ті, що носили тягарі, разом із тими, що навантажували, кожен однією рукою працював у справі, а другою тримав зброю». Книга Неємії 4:17. Дії апостолів, 595–597.